

II.

Venster en vuur.



ijn lentevenster lijkt een kerkermuur:
 Al wat ik zie is dof vervelinggrijs.
 O, van mijn kamer maakte een paradijs
 Eén roomig wolkje in zonnig droom-azuur!

Doch als een vriend, bescheiden goed en wijs,
 Warmt zacht mijn ziel het goudenhartig vuur.
 't Vertelt me, al knettrend, sprookje en avontuur
 Of zingt balladen nieuw op oude wijs.

Doch wappert straks het lichtdoorweven blauw
 Van Lente's mantel door mijn open raam,
 Vergeten kwijnt mijn vuur in asch van rouw.

Zoo krimpt, waar passie komt, tot louter naam
 De stille troost van teedren vrede-in-trouw. —
 Vlam óp, mijn vuur, 't is hier zoo veilig saam!